

Ζούμε στο φως της Πεντηκοστής;

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Το αιώνιο, το άδυτο, το ατελεύτητο φως, το άκτιστο φως, το οποίο φωτίζει τα αναγεννημένα και αναστημένα σύμπαντα, αφού «Φως Χριστού φαίνει πάσιν» είναι ο ίδιος ο Χριστός μας είναι «το φως το αληθινόν». Το ομολογούμε στην πρωινή μας προσευχή λέγοντας: «Χριστέ, το φως το αληθινόν, το φωτίζον και αγιάζον πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον». Μας το είπε άλλωστε και ο ίδιος ο Κύριος: «Εγώ ειμι το φως του κόσμου» [1]. Φως είναι ο Χριστός μας, αλλά φως είναι και ο ουράνιος Πατέρας Του, φως και το Πανάγιό Του Πνεύμα, συμφώνως με το Εξαποστειλάριο της Κυριακής της Πεντηκοστής: «Φως ο Πατήρ, φως ο Λόγος, φως και το Άγιον Πνεύμα». Ο Ευαγγελιστής της αγάπης διακηρύσσει ότι: «Ο Θεός φως εστι και σκοτία εν αυτώ ουκ έστιν ουδεμία» [2]. Ο Θεός, μας λέει, είναι φως, που ακτινοβολεί αγιότητα και αλήθεια και δεν υπάρχει μέσα Του κανένα ίχνος από σκοτάδι εμπάθειας, μίσους, εκδικήσεως, άγνοιας και αμαρτίας. Ο ουρανός ήταν, είναι και παραμένει φωτεινός στους αιώνες, αφού αποτελεί την ολόφωτη καθέδρα της υπερφώτου Αγίας Τριάδος. Τη φωτεινότητά του όμως δεν τη ζούσαμε εμείς οι θνητοί, οι βεβαρυμένοι με το πρωπατορικό αμάρτημα. Είχαν σκοτισθεί οι οφθαλμοί μας και βρισκόμαστε καθισμένοι «εν χώρα και σκιά θανάτου»[3] .

Rural road and the god ray

Καί περιμέναμε να ανατείλει μέγα και δυνατό πνευματικό φως από τον ουρανό, για να διαλύσει το πυκνό σκοτάδι της αμαρτίας και του θανάτου. Με την Ανάσταση του Χριστού μας, του φωτός του κόσμου, άνοιξαν και για εμάς οι πύλες του Παραδείσου και πλημμύρισαν οι καρδιές μας με το εκτυφλωτικό φως του. Αυτό το ουράνιο καλούμαστε και εμείς με το φως της Πεντηκοστής να το απολαμβάνουμε αιώνια. Ο ουρανός ανέκαθεν ως κατοικητήριο του Θεού, «του πρώτου και άκρως όντως φωτός», καθώς λέγει ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης [4], είναι ο ονομαζόμενος «εμπύρινος ουρανός», όπου υπάρχουν και τα επουράνια τάγματα των Αγγέλων, δεύτερα φώτα, μεταδοτικώς φωτιζόμενα από το πρώτο φως της Τρισηλίου Θεότητας. Με φως πλημμύρισε και η γη με το Παράκλητο Πνεύμα, το οποίο έγινε ο φωτεινός οδοδείκτης μας για την ατελεύτητη μακαριότητα, η οποία μας περιμένει όλους, που πιστεύουμε στην υπέρφωτη τρισυπόστατη Θεότητα. Φως ο Χριστός μας, πηγή του φωτός του αδύτου καθώς είναι, έδειξε τη δόξα Του

στους ανθρώπους με το Θαβώριο φως που τον Μεταμόρφωσε ενώπιον των προκρίτων Του Μαθητών. Αυτό το φως, το οποίο ο Χριστός μας εξέπεμπε στον ουρανό πριν λάβει το ανθρώπινο φύραμα, το απέκρυπτε από τους ανθρώπους, γιατί θα ήταν αδύνατο αυτοί να τον αντικρύσουν, θα εκθαμβούνταν και θα τυφλώνονταν. Αφού τον ήλιο δεν μπορούμε να δούμε με γυμνά μάτια, που είναι κτιστός, είναι δημιούργημα του Θεού, πως θα μπορούσαν οι άνθρωποι να δούν τον Πλάστη και Δημιουργό του ήλιου, το νοητό Ήλιο της δικαιοσύνης, Αυτόν που είναι όλος φως και για τον οποίο μας λέει το εξαποστειλάριο της εορτής της Αναλήψεως του Χριστού μας, ότι ανέβηκε στον ουρανό, στην «Αρχίφωτον δόξαν», δηλαδή στον Πατέρα Του που είναι πρωτόφωτος, που είναι η αρχή του φωτός;

Φως, λοιπόν, ο Χριστός μας φωτίζει πάντα άνθρωπο που έρχεται σ' αυτό τον κόσμο με το απρόσιτο φέγγος που οδηγεί στην σωτηρία, στη λαμπροφόρο ημέρα της αιωνίου αγαλλιάσεως. Αυτό το φέγγος είναι το φέγγος του Παρακλήτου Πνεύματος, Αυτού που κατέβηκε «εν είδει πυρίνων γλωσσών» την ημέρα της Πεντηκοστής και όχι μόνο φώτισε τους Αγίους Αποστόλους και δι' αυτών όλο το χριστεπώνυμο πλήρωμα ανά τους αιώνες, αλλά και τους σόφισε και από αγραμμάτους αλιείς της Τιβεριάδος τους ανέδειξε πανσόφους αλιείς ανθρώπων, τους ανέδειξε φωστήρες της οικουμένης, που με τις ολοφώτεινες ακτίνες τους διασκέδασαν την ομίχλη και το σκοτάδι της αγνωσίας και του αιωνίου θανάτου.

Ποιός όμως από εμάς τους χοικούς μπορεί να πεί ότι απολαμβάνει το φως του Χριστού μας, ότι πλέει μέσα στην ολόλαμπρη νεφέλη της χάριτός Του, ότι ζεί καθημερινά στο φως της Πεντηκοστής; Ποιανού τα έργα είναι τόσο φωτεινά ώστε να διώχνει μακριά το ζόφο της αιώνιας καταδίκης, το σκοτάδι της κολάσεως; Μόνο αυτός που βιώνει την αγάπη μένει μέσα στο φως της Αναστάσεως, μένει μέσα στη φωτεινή νεφέλη του Θαβωρίου, αποκτά τις πύρινες γλώσσες της Πεντηκοστής, μένει κοντά στο Χριστό μας και η φωτεινή συμπεριφορά του δεν δίνει αφορμές σκανδάλου και πτώσεως του αδελφού του, αλλά ούτε και αυτός πικραίνεται η σκανδαλίζεται από τα σκοτεινά έργα και τα λόγια εκείνου. Η αγάπη είναι φως, και φυσικά και η φιλάνθρωπία είναι φως, αφού αυτή αποτελεί έκφραση της ενεργής αγάπης. Έτσι ο φιλόανθρωπος ζεί και κινείται μέσα στη φωτεινή νεφέλη του Θεού και χαίρεται τη φωτεινότητα, τη θαλπωρή και τη ζεστασιά του φωτός, που εκπέμπει ο άκτιστος Ήλιος, ο Δημιουργός του κτιστού ήλιου, ο Παντουργέτης Θεός.

Η Αγία μας Εκκλησία, ιδρυμένη την ημέρα της Πεντηκοστής από το Φως του κόσμου, το Θεάνθρωπο Ιησού, καταυγάζεται στους αιώνες από τις γλωσσοπυρσόμορφες φλόγες του Παρακλήτου Πνεύματος, που την οδηγούν «εις πάσαν την αλήθειαν» [5]. Η Εκκλησία μας αποτελεί ένα ταμείο ηθών χρηστότητας, ένα ασταμάτητο εργαστήριο αγιότητας, ακολουθώντας την προτροπή του

Φωτοδότου Χριστού μας: «Άγιοι γίνεσθε, ότι εγώ Άγιός ειμι»[6] . Παίρνει η Εκκλησία μας χώμα και βγάζει χρυσάφι· παίρνει ύλη και βγάζει πνεύμα· παίρνει καρδιές βουτηγμένες στο βούρκο και τις καθαρίζει· παίρνει φθαρτότητα και παράγει αφθαρσία· παίρνει χοικούς πολίτες και τους κάνει ουρανοπολίτες· παίρνει στρατιώτες από τη γήινη στρατιά, τη στρατευόμενη Εκκλησία, και τους κάνει στρατιώτες της θριαμβεύουσας στους ουρανούς πανηγύρεως. Αυτή είναι η Εκκλησία μας με τη λυτρωτική της πορεία μέσα στο πέρασμα των αιώνων.

Το φωτοπάροχο Πανάγιο Πνεύμα, ο Παράκλητος, μοιράζει σε όλους μας χαρίσματα, μας προικίζει με αρετές, που μας περικοσμούν, μας χαρακτηρίζουν και σφραγίζουν την επίγεια πορεία μας. Δεν δίνει σε όλους τα ίδια χαρίσματα ο Θεός. Λέγει ο Απόστολος Παύλος: «Μη πάντες απόστολοι; Μη πάντες προφήται; Μη πάντες διδάσκαλοι; Μη πάντες δυνάμεις; Μη πάντες χαρίσματα έχουσιν ιαμάτων; Μη πάντες γλώσσαις λαλούσι; Μη πάντες διερμηνεύουσιν;»[7] . Κάθε ένας έχει το δικό του χάρισμα και δεν δικαιούται να λέει ότι το χάρισμά του είναι ανώτερο από αυτό του αδελφού του. Τα χαρίσματα που μας δίνει ο Θεός, δηλαδή τα τάλαντα με τα οποία μας προικίζει, είναι αυτά που οφείλουμε να τα δουλεύουμε και να τα αυξάνουμε με απώτερο σκοπό την πνευματική μας τελείωση και αγιότητα και την οικοδομή του πλησίον, αφού και γι' αυτόν ο Χριστός σταυρώθηκε και αυτού επιθυμεί τη σωτηρία. Αλλοίμονό μας, όμως, αν τα τάλαντα που μας έδωσε ο Θεός δεν τα αυξάνουμε, αλλά τα κρύβουμε στη γη. Θα μας τιμωρήσει ο Θεός για την πονηρία μας και την οκνηρία μας. Λέει πάλι στους Κορινθίους ο Απόστολος Παύλος: «Ζηλούτε τα χαρίσματα τα κρείττονα» [8], δηλαδή να επιδιώκετε με ζήλο τα χαρίσματα που φέρουν τη μεγαλύτερη ωφέλεια και τα χαρίσματα αυτά βασίζονται στην αγάπη. Η αγάπη μας κάνει ταπεινούς, μας κάνει αφιλάργυρους, μας κάνει ελεήμονες, μας κάνει φιλόανθρωπους, μας κάνει τίμιους και νόμιμους αγωνιστές, στο στάδιο της ζωής. Καί ο Χριστός μας περιμένει να μας στεφανώσει, αφού «εάν και αθλή τις ου στεφανούται εάν μη νομίμως αθλήση»[9].

[1] Ίωάν. η´ 12

[2] Α´ Ίωάν. α´ 5

[3] Ματθ. δ´ 16

[4] Νικοδήμου Άγιορείτου, Έορτοδρόμιον, σελίς 424, Βενετία 1836.

[5] Ίωάν. ιστ´ 13

[6] Α´ Πέτρ. α´ 16

[7] Α´ Κορ. ιβ´ 29-30

[8] Α´ Κορ. ιβ´ 31

[9] Β´ Τιμ. β´ 5